

ÉVKÖZI 31. VASÁRNAP**A év**

1-5 oldal

Olv.: Mal 1,14b-2,2b.8-10 – 1Tessz 2,7b-9.13 – Mt 23,1-12

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves testvérek, ünnep van! A megváltott világ ünnepel. Új világ a megváltott világ, és mi magyarok egészen sajátos emlékekre hivatkozhatunk, amikor összegyűlünk szentmisére ünnepelni. Hiszen a történészek megállapítása szerint a világtörténelemben az egyetlen király volt a mi első szent királyunk, István, aki a megváltott világ értékeire építette az országát. Tehát mi a megváltott világnak vagyunk a gyermekei, és ráadásul ennek az országnak, az István király alapította Szent István-i Magyarországnak a polgárai.

És ezen a napon van még egy szempont is, ami minket ünneplésre hív, hiszen a trónörökös, akinek ma az ünnepe van, aki az ország vezetésére készült, őt egy vadállat megölte. Hogy milyen sajátos a mi történetünk és a történelmünk is, az is igazolja azt, hogy azok az értékek, amelyekre ez az ország épült, időtállóak, minden tragédia ellenére időtállóak. És ma, amikor ezt a szentmiseáldozatot bemutatjuk, akkor a trónörökösre, Imrére is gondoljunk, hiszen ezt a szentmisét a jövő jegyében szeretnénk felajánlani, a keresztény magyar jövőért imádkozunk. Talán még annyi bátorságot is vehetünk, hogy keresztény Európáért is könyörögjünk az Isten előtt, de legfőképpen gondoljunk a magyar jövőre, a magyar fiatalokra. Imre herceget, a trónörököst, a jövőnek az emberét a vadállat ölte meg. Mennyi veszély leselkedik a mi gyerekeinkre! Bizony ma oka van annak, hogy ezt a szentmisét értük ajánljuk fel.

Szentbeszéd

Kedves testvérek! Nagyon egyértelmű eligazítást hallottunk ezen a mai vasárnapon, akár az apostoltól, akár az ószövetségi prófétáktól, de még inkább Jézus Krisztustól. És nekünk ezen a mai vasárnapon, úgy gondolom, hogy egy kicsit közelebb kell engedni ezeket a figyelmeztető szavakat a szívünkhöz, mint általában tesszük. Egyről ne feledkezzünk el, Isten jó világot teremtett. Minden egyes alkalommal, amikor a Teremtés műve készült, gondoljunk a Teremtés történetének a leírására, mindegyik alkalommal így fejeződik be a mű: az Isten látta mindazt, amit teremtett, hogy jó.

Aztán valami történt, mert mindaz, amit az Isten teremtett valóban jó. Arról nem is beszélve, hogy az Isten nem egy magányos úr, Isten kapcsolatokat gondolt el, hiszen az ember Isten-arcú lény, és az ember következésképpen az Istenhez tartozó lény, arról nem is beszélve, hogy az élet maga is ajándék. És nyilvánvalóan az Isten az emberrel való kapcsolatát csak szeretetben tudta elgondolni, hiszen az Isten a szeretet Istene, és Isten önmagának tartozik azzal, hogy szereti az embert, nem miattunk szeret bennünket, hanem önmagának tartozik vele, hogy megkülönböztetés nélkül mindenkit szeret.

Aztán valami történt, a teremtéstörténet erről is ír, a sáránt emlegeti a történet, aki elbizonytalanította az embert az Istennel való kapcsolatában. Dehogyan fogtok meghalni, ha nem figyeltek oda, mit vár tőletek az Isten, sőt istenek lesztek. Hát, ma éppen eljutottunk oda, hogy ennek a sáránti kísértésnek a következményeivel szembesülünk, amikor az ember Istentől elfordul és magát gondolja istennek.

De az Isten nem tudta elfogadni, hogy az ember zsákutcába jusson, és legfőképpen azon túl, hogy az Istennel való kapcsolatunkat megmenti, az egymással való kapcsolatunk megmentésén is fáradozik. Szeretetére hivatkozik az Isten, ez is nagyon izgalmas szempont a mi keresztény világunkban, hogy Isten a szeretetére hivatkozik akkor, amikor aggódik a világért és aggódik értünk. És örök terve, hogy azt a rendet, amit elgondolt, de az ember összekuszálta ezt a rendet, helyreállítja, ez a megváltásnak a rendje, erről sokat beszélünk, hiszen mi a megváltott világban élünk. A kérdés az, hogy mi valóban akarunk ebben a világban élni, ebben a megváltott világban élni, vagy megváltatlan világot választunk inkább.

Ma úgy tűnik, hogy az, ami az ára annak, hogy az ember megváltott világban éljen, kapcsolatban Istennel, figyeljen az Isten akaratára és figyeljen a másik ember vágyaira, igényére, elvárásaira, ez sokat kíván tőlünk, emberektől. Egyszerűbbnek tűnik, ha mi ebből a kapcsolatrendszerből kilépünk és a magunk útját járjuk. Megváltatlan világban, idegenként, elhidegülve Istentől, esetleg meg is tagadva, és sajnos bizonyos értelemben idegenné válunk egymás számára is a megváltatlan világban.

Éppen az elmúlt napokban ünnepeltük a megváltott világnak az ajándékait, Mindenszentek ünnepét ünnepeltük és Halottak napját. A Mindenszentek ünnepe az üdvözülteket állítja elének, a kimentetteket, hiszen az üdvösség azt jelenti, a fogalom maga, hogy a kimentettek, a megmentettek, az életre mentettek. Ki menti meg az embert? Az Isten szeretete, meg egy kicsit átvitt értelemben a másik ember szeretete. A mindenszentek, akik egy új világ rendszerében élik a mindennapjaikat, megváltott világban, üdvözült világban, amelyben az ember nem a maga javát keresi, hanem a másikat, nem az egyéni érdekek a meghatározók, hanem a közösség a legfontosabb, a közösség java, hiszen az ember maga is a közösségnek a tagja. És hősiesnek csak ez mondható, mert az üdvözültekkel kapcsolatosan pontosan azt emeljük ki, hogy ők győztesek, hősök abban az értelemben, hogy ők valóban eljutottak oda, hogy új életet éljenek, ne maguknak, hanem a másiekért, a másik javát keresve, a másik érdekét szolgálva. És ezáltal olyan kapcsolat, olyan közösségi jó jelenik meg a világban, amelyben az emberek mindegyike helyet talál, mindegyike a helyére kerül, és egymással való kapcsolatunk rendeződhet, rendeződik. Ők az üdvözültek, akiket Mindenszentek ünnepén ünnepeltünk, a dicsőségre jutottak, akik az életükkel megjelenítik ebben a világban az Isten dicsőségét. Annak az Istennek a képe ragyog fel az ő életük példájában, az ő cselekedeteikben, Aki a szeretet Istene.

És Halottak napja. A legyőzött halálra emlékezünk Halottak napján. Krisztus halálával győzte le a halált, ahogy erről itt Halottak napján annak a néhány embernek beszélhettem, akik megtisztelték a templomunkat és részt vettek a Halottak napi szentmisén, hogy az életre váltott halál üzenete érkezett el hozzánk. Hiszen úgy szerette Isten a világot, hogy a Fiát adta érte, és Jézus Krisztus szeretetével, szenvedésével, halálával, a halálnak a vállalásával életet ajándékozott nekünk, legyőzte a halált. És nekünk is ez a hivatásunk emberi kapcsolatainkban, hogy az élet szolgálatában tartozunk egymással össze. hiszen akkor, amikor szeretjük egymást, összetartozunk egymással, közösségben vagyunk egymással, áldozatot hozunk egymásért, akkor egy kicsit mindig meghalunk, ezekbe belehal az ember, de az élet pedig kibontakozik, az élet pedig kivirul, az élet legyőzi a halált.

Nem véletlenül állítja az Egyház – jó pedagógus az Egyház – a Mindenszenteket példaképként elének, és nem véletlenül figyelmeztet bennünket arra, hogy ne a halál világában éljük a mindennapjainkat, magunknak, magunkra gondolva, hanem a szeretetben. A kapcsolatainkért hozott nagylelkű áldozatainkkal az életet tudjuk megjeleníteni, és élünk boldogságban és örömben együtt, közösségben.

Ez a mai vasárnap azért izgalmas, mert arra hívja fel a figyelmünket, hogy az Isten a mi világunkat, ezt a megújulást a Szövetség rendjébe ágyazza bele. Ugye beszélünk Ószövetségről, beszélünk Újszövetségről. Az Ószövetség Istennek a kapcsolata egy néppel, a választott néppel, a zsidó néppel, és ezt a szövetséget a törvény megtartása tartja fenn. Istennek és egy népnek az összetartozását a törvények igazgatják, a törvények őrzik, védik és teljesítik ki ezt a kapcsolatot. Erre vonatkozott az, amit hallottunk, hogy kik azok, akik ezt szolgálják, Istennek ezt a megújító művét, és azt hallottuk, hogy azok, akik Mózes tanító székében ülnek.

És Mózes tanító székében kik ülnek? Az írástudók meg a farizeusok, és nagyon fájdalmas volt, amit Jézus velük kapcsolatosan mondott az Evangéliumban. Igen, figyeljete oda, amit tanítanak, mert a törvény igazságára szüksége van az embernek, és a törvényt Mózes közvetítette a népnek. Hallgassátok meg, mert amit csak ők tudnak, csak ők tudják nektek közvetíteni. De legyetek óvatosak, mert a tudásukat ők gyakorta helytelenül értelmezik. Kimondják az igazságot, és ők megelégednek ennyivel. Közben, mert ők a tudásnak a birtokában vannak, ezért mindent megtesznek azért, hogy az emberek csodálatát is feltámasszák ezzel. Imaszíjukat olyan díszesre készítetik el, hogy mindenkinek feltűnjön, szeretik azt, ha az első helyekre ültetik őket, megérdemlik, gondolják ők. De mindenek ellenére ez a szövetség arra elegendő volt, és ezért beszélünk mi is zsidó-keresztény örökségről, mert arra elegendő volt az a tudás, amit az írástudók meg a farizeusok fölnyitottak az emberek számára.

De nem véletlen, hogy Jézus Krisztus egy Újszövetséggel jelent meg a megváltás rendjében. Ha az Ószövetség világát a törvény jellemezte Mózesre hivatkozva, az Újszövetség világát a szeretet kell hogy meghatározza. Ez az Újszövetség, amit az Isten Fia kötött, nem egy néppel, nem egy nemzettel, hanem az egész emberiséggel. És Jézus Krisztus a főpap, Aki az életével mutatta be az áldozatot, nem áldozati állatoknak a feláldozásával fejezte ki az Istennel való kapcsolatát, hódolatát, mint az Ószövetségben, hanem Ő maga az életét áldozta oda. És Ő a próféta Jézus, aki a magister, hallottuk. A magister, a magis, aki jobban tudja mindenkinél, hogy mi az igazság. Mi az igazság? Én vagyok az út, az igazság és az élet. És ő a próféta, aki a király. Jézus pásztorkirály, mert a prófétai küldetés azt jelenti, hogy közösséget terem, mint a pásztor összegyűjti a nyáját. Jézus Krisztus a pásztorkirály, így akarja összegyűjteni az emberiséget, hogy egy akol legyen és egy pásztor, ahol mindenki a másikkal közösségben tud lenni és mindenki a másikkal él. És ebben a közösségben fölismeri az ember az élet gazdagságát, hiszen egymást eltetjük és egymásból élünk. Ahogy említettem, hősies, nagyszerű csak az lehet, ami a közösséggel kapcsolatos, és az ember is nagy akkor lehet, ha a közösség szolgálatában áll.

Testvérek! Amikor azt mondtam a szentmise bevezetőjében, hogy a megváltott világ ünnepel, akkor a kérdésre kell válaszolni nekünk, hiszen mi a megváltott világ jegyében ünnepelünk. Ahogy a Mózes tanítószékében ültek az írástudók meg a farizeusok, de az Istennek nem telt kedve igazából bennük, mert nem helyesen értelmezték a küldetésüket, az Újszövetség népe afelől kell, hogy döntsön, hiszen ma úgy tűnik mintha föladtuk volna, a kérdés az: Krisztus tanítószékébe beül-e mindenki – mert ott van a helye! Kik ülnek Krisztus tanítószékében? A pápák, a püspökök, a papok és minden megkeresztelt ember. Papok vagyunk, egymás tanítói vagyunk és közösség-teremtő lények vagyunk. A kérdés azon dől el, testvérek, ma az egész világon, de főleg Európában ez a kérdések kérdése, hogy kik ülnek Krisztus tanítószékében. A pápával kezdve mindegyikünk, akik itt vagyunk, és akik nem vagyunk itt, de hívőnek meg kereszténynek tartják magukat.

Testvérek, ezt nekünk kell eldönteni! Aki Krisztus székébe ül, aki az új világnak a polgára akar lenni, az fölismeri azt, ahogy Krisztus a saját vére által kötött örök szövetséget minden emberrel. A mi papi szolgálatunk, mindegyikünknek a szolgálata egyrészt papi, ami azt jelenti, hogy önmagunk áldozatkészségével méretik ez. És mindegyikünk mester is, egymás tanítómestere is vagyunk. Igenis az igazságot Krisztustól tanulva ki tudjuk fejezni egymásnak. És a legfőbb igazság, mi a magiszternek, a mesternek a legfőbb igazsága? Az, hogy egymásért vagyunk. És a prófétai küldetésünk, a pásztori szolgálatunk: őrzője vagyok a másoknak, őrzői vagyunk egymásnak, a közösség emberei kell, hogy legyünk. A mai szavakkal talán így mondhatnám: a társadalom építői legyünk, egy egészséges társadalom létrehozói legyünk, mert az egészséges emberi élet az egészséges társadalomban bontakozik ki.

Testvérek, ma ünnepelünk. Jézus azt várja tőlünk, hogy döntsünk. Nem egyszerű a kérdés, mert ma egy Isten nélküli világban élünk, egy szekularizált világban, a szekularizált világ pedig nem számol Istennel. Márpedig minden közösség Atyja a szeretet Istene. Isten közösségteremtő, Isten sohasem egyes emberek Istene. Ez is egy nagy tévedés, amikor arról beszélünk, hogy Isten-kapcsolatunk igen, de egymással kapcsolatunk nem, Isten igen, Egyház nem, keresztény közösség nem. Hogyan szerethetné az Istent az, aki nem tudja szeretni azt, aki a padban mellette ül? Akivel egy munkahelyen dolgozik, akivel egy úton jár, akivel egy közös világnak a polgárai vagyunk.

Testvérek, döntéshelyzetben vagyunk, ha igazán élni, a megváltott világban kívánunk élni. A megváltott világnak pedig ez a kihívása. Bele kell ülni a krisztusi tanítószékbe mindenkinek, nemcsak a pápának, nemcsak a püspöknek meg a papnak, hanem minden megkeresztelt embernek. Igenis mindegyikünknek el kell vállalni az áldozatot a világért és egymásért. El kell vállalni a tanító szerepét. Nincs senki olyan, aki mellett el lehet menni, és nem érdekel a sorsa meg a gondja, és nincs egyetlen olyan ember sem, akit ki lehet lökni az emberi közösségből a perifériára vagy egyáltalán a magányba. A megváltott világ felől kell döntenünk. Isten jó világot teremtett, Isten ebbe a jó világba helyezte bele az embert és jónak teremtette az embert, szeretetre egymással. Gyanakvók akkor leszünk, amikor a szeretet titkát háttérbe szorítjuk. hiszen ez a titok valóban az egymás ismeretének művészete. A szeretet az egymásért kockáztatás művészete, a szeretet az egymással való összetartozás titka.

Ezen a mai vasárnapon a kérdés egyértelmű a számunkra, válaszolni kell mindegyikünknek. A világ, amelyben élünk, egy új világ, nem a halál kultúrája. Ez az új világ egyszerűen mindegyikünket kiszólít a magányából és mindegyikünket elindít a másik ember felé. És mindegyikünket akar rávenni Jézus Krisztus, hogy ne csak az Istennek legyünk annyira fontosak, hogy értünk még az életét is odaadja, hanem mi is tudjunk kockáztatni egymásért, érdemes rá minden ember. És kérni kell az Istent ezen a mai szentmisén is, hogy áldozatot tudjuk hozni egymásért, mert különben nem tudjuk kifejezni azt, hogy egymásnak fontosak vagyunk.

Ünnepeljünk, kedves testvérek, ebben a krisztusi eligazításban, ebben az új világ szolgálatában. És azt gondolom, hogy minden visszafordítható ebben az esetben, hiszen olyan a világ, amilyenek mi vagyunk, és olyan az élet, amilyenek mi vagyunk egymással kapcsolatunkban, de sohasem elfelejtve, hogy mi az életet a szeretet Istentől tanuljuk.

+ A M E N +

Szentmise befejezése

Tihanyi Gazsi: Kedves Imre atya csak egy percet kérek szépen, mert nagyon elment az idő, és néhány gondolattal szeretnék köszönten, de aztán utána a Málta-házban folytatjuk a köszöntést és ünneplést. Popova Aleszja, Kijevben született, kettős állampolgárságú és Kossuth-díjas magyar táncművésznek van egy írása, melynek az a címe, hogy Földi Mennysország, ebből vettem ki néhány gondolatot, mert úgy gondolom, hogy ez a Te életedre is hasonlít, meg hát ahogy a szentbeszédet hallgattam, szélesebb körben is megfontolandó gondolatok ezek. „Megpróbálni mindent átadni s odaadni örök szövetségesként, egyé forrni az atyai szónak Igéjével, csendben beteljesíteni az Istentől szánt szent életfeladatot – ez a legnehezebb. Isteni színfalak mögött káprázatos dicsfénnel életre kelteni a legzordabb sötétséget is, s fényt és újjászületést adni a rokonlelkű kételkedőknek, örök megnyugvást a békétlenkedőknek, a Benne gyöngéden vigaszra találóknak.” A Jóisten éltesen Téged!

Köszönöm szépen! Kedves testvérek, akkor áldással befejeződik a szentmise. Úgy induljunk el ebbe a világba, amely világ éhezik és szomjazik a testvériségre és úgy is gondolja, hogy Isten nélkül is valami ebből megvalósítható. Csak egyről feledkezik meg ez a világ, hogy Isten minden élet Atyja, Isten atyasága teremti meg a világban a testvériséget. Hiszen Jézus Krisztus, az ő Fia, aki a mi Megváltónk, az ő Fia által vagyunk mi az Istennek ugyancsak gyermekei, és tagja ennek a nagy családnak mindegyikünk. A Jóisten bátorítson bennünket ennek az igazságnak az ismeretében, hogy elinduljunk az utunkon és higgyünk abban, hogy képesek vagyunk testvérként megszólítani egymást.

+ Á L D Á S +